

Leve FSLN-NICARAGUA, 40 år efter segern över Somoza och USAs Contras

Tillsammans med FSLNs företrädare i Sverige firade vi den historiska segern för 40 år sedan, då Nicaraguas folk med Nationella Befrielsefronten FSLN besegrade de USA-beväpnade och tränade Contrassoldaterna. En omfattande solidaritetsrörelse i Latinamerika, Europa och USA jublade och organiserade sig till stöd för Nicaragua.

Segern var historisk och Nicaragua blev fritt från USA och kunde bygga upp ett solidariskt samhälle med utbildning, hälsovård, arbete och kultur för alla.

Men idag är Nicaragua, liksom Venezuela måltavlor för USAs program för regimskiftespolitik, med våldsamma gatugång som mördar, bränner och förstör och USAs ekonomiska krigföring. Och nu är det gatugängen som hyllas enhälligt i våra medier.

Efter att ha deltagit i 40-årskalaset i Stockholm på Solidaritetshusets gräsmatta fick vi höra den oförfärliga Latinamerikakorrespondenten Lars Palmgren framställa FSLN:s ledare, landets folkvalda president Daniel Ortega som diktator, som en maffiaboss värre än den USA stödda tyrannen Somoza.

Följande tal framfördes av **Eva Björklund** vid firandet på Solidaritetshuset den 19 juli:

"Jag vill tala om solidariteten i kampen för en bättre värld, idag särskilt den svenska solidariteten med Nicaragua.

Solidariteten med Nicaraguas folk, för bygget att ett nytt samhälle, i försvar mot Contras CIA-beväpnade krig. Solidariteten var folklig, svensk och internationell, från många folk, innefattande USAs, som till exempel Prästerna för Fred. Och i Olof Palmes Sverige kunde den folkliga solidariteten backas upp med svenskt utvecklingsbistånd till Nicaragua.

Idag minns jag de förhoppningar vi hade när vi följde slutskedet i befrielsekriget mot den USA-stödda diktatorn Somoza våren och sommaren 1979.

Och den översvallande glädjen när Sandinisterna befriade Managua igår, 19 juli, för 40 år sedan. Somoza och hans gäng skyndade sig att dra till USA.

FSLN:s seger tände ett nytt ljus i Latinamerikas mörker, där USA och militärerna med Condor-planen försökte förintä all vänster i världsdelen.

Här i Sverige drev vi svensk-kubaner tillsammans med flyktingar från Latinamerika bildandet av VSFN, Vänskapsförbundet Sverige-Nicaragua. Och med dess brigader reste hundratals svenskar, unga och gamla, till Nicaragua för en praktisk, kroppslig

arbetsinsats i samhällsbygget.

En gyllene tid för solidariteten

Det var en gyllene tid för solidariteten med Latinamerika. I södra Sverige bildades Centralamerikakommittén och i flera städer bildades latinamerikakommittéer och lokalavdelningar av VSFN. Här i Stockholm på senare tid även Carlos Fonseca Amadorgruppen.

1988 kom Daniel Ortega på besök till Sverige, inbjuden av regeringen. Han mottogs av en jublande proppfull Z-sal i ABF, jag minns det så väl, för jag stod bredvid honom på podiet och översatte hans tal.

Under 80-talet rådde en allmän solidariskt stämning för Kuba och Nicaragua. Olof Palme reste också till Nicaragua och höll där ett mycket solidariskt tal. Och svenska progressiva kulturarbetare reste med solidariska gåvor på turné i Nicaragua, och inledde samarbetsprojekt.

Men kampen mot USAs omstörtningförsök var inte över. Mot Nicaragua kom nu hoten från president Reagan, som inte ville tillåta ett Kuba till på sin ?bakgård? och satte igång en väpnad kampanj för regimskifte i Nicaragua.

Med vapen från CIA, finansierade med knarksmuggling och olaglig vapenförsäljning till Iran, härjade Contrasligorna över landet, krigade, mördade, brände tills ett fredsavtal uppnåddes, och i valen 1990 valde folkflertalet, förtvivlade över det lidande som Contras tillfogat landet, det de trodde på skulle leda till fred. Priset var en regering med USA-lakejer.

Och lika mycket som vi hade glatts åt FSLN seger 1979, lika mycket grät vi över USA-lakejernas valseger, vi förstod vad som komma skulle. Det var ett nytt läge, nyliberalt. Folket fick lida av den folkfientliga politiken. Men det stärkte stödet och solidariteten med FSLN i den politiska och sociala kampen, och de vann valet 2005 och bildade regering igen.

ALBA ? Ny solidariska krafter i Latinamerika

Då hade också nya källor till solidaritet vuxit fram i Latinamerika. Med Chávez seger i Venezuela kunde Hugo Chávez och Fidel Castro grunda ALBA, Latinamerikas Bolivarianska Alternativ med Bolivia, Cuba, Ecuador, Nicaragua och Venezuela, och flera karibiska östater.

Och med 10 års fred och solidariteten och samarbetet inom ALBA gjorde Nicaragua stora sociala och ekonomiska framsteg med utbildning, hälsovård, arbete åt alla och jämställdhet med mera. Fortfarande ett materiellt fattigt land, men rikt på medmänsklighet.

Guarimbakonceptet, de nya Contras

Jag talade om Nicaragua och solidariteten också för ett par år sedan, den 19 juli, när vi inte kunde föreställa oss det kontrarevolutionära generalangrepp som skulle komma från USA. Till Nicaragua exporterade USA Guarimbakonceptet, de våldsamma gatugängarna som krävt så många sårade och döda och förstörda byggnader i Caracas, för att åstadkomma ?regimskifte?, som det så neutralt heter.

Idag har USA en andra Condorplan, att uppnå i Latinamerika samma nedbrytning av stater och samhällen som i Mellanöstern. Det sker med dollarregn och politiskt stöd till våldsamma grupper för att skapa det missnöje som behövs för att uppnå det eftersträvade regimskiftet, samma modell som de tillämpade i Syrien med flera länder.

Idag behöver CIA inte ens ? som under Contrastiden ? försöka mörklägga sin krigiska kontrarevolution i Latinamerika, nu är den öppet, offentligt godkänd av Vita Huset, den nya formen av irreguljär krigföring, att pumpa upp våldsamma gäng, kontras igen, men i städerna. Och nu även med stöd av Sveriges regering ? som lutar allt mer åt USAs håll ? men motsagd av en liten och inte så aktiv freds- och solidaritetsrörelse i motvind. Nu måste också solidariteten med Nicaragua resa sig och ta ställning mot USAs krigföring, och stödja Nicaraguas folkflertal och den regering de valt.

Kampen fortsätter, Alltid framåt mot seger!"